

4. כמפורט בכתב האישום השני, המבקש, אשר ניהל עסק של שיפוצים, נרשם כ"עוסק מורשה" לעניין חוק מע"מ. החברה נרשמה כ"עוסק מורשה" בענף עבודות הבנייה לפי חוק מע"מ.

על-פי עובדות האישום הראשון בכתב האישום השני, בתקופה שבין חודש אוקטובר 2014 לחודש דצמבר 2014, ובמטרה להשתמש מתשלום מס - ניהל המבקש ספרי הנהלת חשבונות כוזבים. במסגרת זאת, כלל המבקש בספריו חמישה מסמכים כוזבים הנחזים להיות חשבונות מס, שהוצאו שלא כדין, ומבלי שהתקיימה עסקה בין העוסקים לבין המבקש. סכום חמש החשבונות הפיקטיביות עמד על סך של 1,161,960 ש"ח, ומס התשומות הגלום בהם הוא בסך של 177,248 ש"ח. זאת ועוד, המבקש הגיש שני דוחות תקופתיים כוזבים לרשויות מע"מ, בהם ניכה את מס התשומות הגלום בחשבונות הפיקטיביות שלא כדין, בסך של 177,248 ש"ח. ניכוי זה בוצע בלי שהיה לגביו "מסמך" כנדרש לפי סעיף 38 לחוק מע"מ.

כמתואר בעובדות האישום השני בכתב האישום השני, בתקופה שבין חודש פברואר 2015 לחודש אוגוסט 2015, ובמטרה להשתמש מתשלום מס - ניהל המבקש, יחד עם החברה, ספרי הנהלת חשבונות כוזבים. בתוך כך, כללו המבקש והחברה בספריהם תשעה מסמכים כוזבים הנחזים להיות חשבונות מס, על שמם של ארבעה עוסקים שונים, מבלי שהתקיימה עסקה כמתואר במסמכים. סכום תשע החשבונות הפיקטיביות עמד על סך של 3,385,840 ש"ח, ומס התשומות הגלום בהם הוא בסך של 516,493 ש"ח. בהמשך למעשים המתוארים לעיל, המבקש והחברה הגישו דוחות תקופתיים כוזבים לרשויות מע"מ, בהם ניכו את מס התשומות הגלום בחשבונות הפיקטיביות שלא כדין, בסך של 516,493 ש"ח. ניכוי זה, אף הוא, בוצע בלי שהיה לגביו "מסמך" כנדרש לפי סעיף 38 לחוק מע"מ.

5. לבקשת המבקש, איחד בית המשפט השלום את הדיון בתיקים אשר נוגעים לספרי החשבונות של המבקש עם התיק הנוגע לספרי החשבונות של החברה. ביום 24.09.2019 הורשע המבקש, על-פי הודאתו, בעובדות כתב האישום בת"פ 54175-12-18, וביום 22.03.2021, לאחר צירוף התיק שעניינו בספרי חשבונות החברה - הורשע המבקש, לאחר הודאתו, גם באישום אחרון זה.

6. בטרם נגזר דינו, הופנה המבקש לשירות המבחן לצורך קבלת תסקיר. חרף ניסיונות רבים, לא עלה בידי קצינת המבחן לפגוש את המבקש, מטעמים הקשורים בהתפרצות נגיף הקורונה. ביום 22.06.2021, התקבלה חוות דעתו של הממונה על עבודות השירות, בעניינו של המבקש, בה צוין כי המבקש נמצא מתאים לריצוי עונש מאסר בעבודות שירות, ככל שעונש זה יושת עליו.

7. ביום 08.11.2021 גזר בית משפט השלום את דינו של המבקש. בנסיבות העניין הוחלט כי יקבע מתחם עונשי אחד, מכיוון שיש לראות במעשים השונים כמסכת אירועים אחת. נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין תשעה לשלושים חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה ועונשים כספיים.

8. במסגרת גזר הדין, נתן בית משפט השלום דעתו, בין היתר, להודאת המבקש ולבקשתו לצירוף התיקים השונים; לעברו הפלילי הנקי; ולזמן הרב שעבר מאז ביצוע העבירות - עובדה שיש בה כדי להפחית ממסוכנות המבקש ומשיקולי הרתעה אישיים. כמו כן, ניתנה התייחסות להיותו של המבקש אב צעיר לארבעה קטינים הסמוכים על שולחנו. מצדו השני של המתרס הביא בית משפט השלום במניין שיקוליו גם את חומרת העבירות והנזק הכלכלי שנגרם. יצוין כי במועד גזירת הדין המבקש הצליח להסיר את מרבית מחדליו, לבד ממחדליו בעניין המע"מ, בסך כ-700,000 ש"ח שנתרו על כנם, במלואם. בשים לב למכלול השיקולים, נגזרו על המבקש חמישה-עשר חודשי מאסר בפועל וקנס בסך

100,000 ש"ח לצד ענישה נלווית הכוללת מאסרים וקנס על תנאי.

9. המבקש ביקש לערער על גזר דינו בבית משפט קמא. בפסק הדין של בית המשפט המחוזי מיום 20.07.2022 התקבל ערעורו של המבקש על גזר דינו, באופן חלקי.

10. בפסק דינו קבע בית משפט קמא כי העונש אותו גזר בית משפט השלום, לא חרג ממדיניות הענישה הנוהגת - וזאת, בשים לב לעובדה כי נכון לאותה העת המבקש לא הסיר את כל מחדליו. עוד התייחס בית משפט קמא לפעולות העדכניות של המבקש לטובת הסרת מחדליו שבוצעו באופן מדורג עד אשר הוסרו במלואם בשלב הדיון בערעור (לרבות תשלום הסכום הנותר בעניין המע"מ). בצירוף השיקולים השונים, הוחלט להפחית מתקופת המאסר הכוללת שהוטלה על המבקש, כך שעל המבקש יוטלו אחד-עשר חודשי מאסר בפועל. עוד הוחלט להתערב בסכום הקנס שהוטל על המבקש, כך שזה הועמד על סך של 35,000 ש"ח.

11. המבקש מיאן להשלים עם פסק דינו של בית המשפט המחוזי, ומכאן הבקשה שלפניי, בגדרה מעלה המבקש טענות שונות ביחס לגזר דינו. בתמצית נטען, כי בית משפט קמא לא נתן משקל בפסק דינו למחדלים השונים של המשיבה בהליך, לרבות שיהוי בהגשת כתב האישום והגשת כתב אישום באופן שאינו תואם את הוראות סעיף 57א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982. בנוסף, מפנה המבקש לפסיקה התומכת לשיטתו בטענה, כי גזר דינו חורג ממדיניות הענישה הנוהגת בעבירות ובנסיבות דומות.

דיון והכרעה

12. לאחר עיון בבקשה לרשות ערעור וצרופותיה ובבקשה לעיכוב ביצוע לצידה, באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשות להידחות.

13. הלכה היא כי בקשה לרשות ערעור ב"גלגול שלישי" שמורה אך למקרים בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינים הפרטי של הצדדים, או בנסיבות המקימות חשש לעיוות דין, או אי-צדק חמור שנגרם למבקש (רע"פ 2581/14 יקותיאלי נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (12.02.2015)). יתרה מזאת, רשות ערעור על חומרת העונש תינתן רק במקרים בהם ניכרת סטייה קיצונית ממדיניות הענישה המקובלת (רע"פ 7487/18 אטיאס נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (04.11.2018)).

14. הבקשה שלפניי נטועה כולה בדלת אמות עניינו הפרטני של המבקש ואינה מעלה כל שאלה עקרונית - ואף המבקש אינו טוען לכך במסגרת בקשתו. זאת ועוד. טענותיו של המערער הועלו ונדחו על ידי בית משפט קמא בפסק דין מפורט ומנומק, במסגרתו ניתנה התייחסות מעמיקה לכלל טענותיו של המבקש, כמו גם לנסיבותיו האישיות. בתוך כך, מצא בית משפט קמא לנכון להפחית מתקופת המאסר הכוללת שהוטלה על המבקש במסגרת גזר הדין, כך שזו הופחתה בארבעה חודשים - והועמדה על 11 חודשי מאסר בפועל. וכך גם, הובאה במכלול שיקוליו של בית משפט קמא העובדה שהמבקש הסיר מחדליו, באופן המצדיק התערבות נוספת ברכיב הקנס - על דרך של הפחתתו.

מכל אלה, ובשים לב לנסיבות המקרה, איני סבור כי נגרם למבקש עיוות דין או אי-צדק המצדיקים מתן רשות ערעור. כך גם לא מצאתי בעונש שהוטל על המבקש משום חריגה קיצונית ממדיניות הענישה המקובלת או הראויה, באופן המצדיק מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי" (ראו למשל: רע"פ 3493/22 עואודה נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (26.05.2022)).

15. הבקשה נדחית אפוא, וממילא נדחית הבקשה לעיכוב ביצוע שהוגשה עמה.

ניתנה היום, כ"ו באב התשפ"ב (23.8.2022).

ש ו פ ט
